

บทนำ ปฐมบทแรกเจอ

ผู้หญิง : เพศที่อ่อนแอ อ่อนโยน อ่อนหวาน

...เรอะ

เอาเถอะ! อย่างน้อยก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมตอนนี้หรือก่นา
แข็งแรงแช่มัด >_<!!

...เฮ้อ...

"ตกลงนี่แกกินหญ้าแทนข้าวใช่ไหม" นั่นไง คิดยังไม่ทันขาดคำ...

(= =)

"ผมก็ทำเต็มที่แล้วนี่ครับแม่ (_ _)\\"

"ได้ดีบวกมาห้าวิซาวรอนี่นะเรอะ 'เต็มที่' ของแกนะ ฮะ!"

"โอ้ แม่ครับ เอาไว้คราวหน้าผมจะเอาเอตวงมาๆ มาฝากแม่นะครับ

^^" อ่อน~

"แกบอกกับฉันแบบนี้มาตั้งแต่แกขึ้น ม.3 จนตอนนี้แกจะขึ้นปีสาม
แกอายุสี่สิบเอ็ดแล้วนะ" โอย เจ้าเคียด!

"ก็แค่อายุสี่สิบเอ็ดนี่ครับ แม่จะเสียงดังทำไมอะ =3="

7

piano

"ฟังแกพูดเข้าสิ นี้อยากให้ฉันออกแต่กตายเป็นชั๊ม๊ย แกถึงทำตัวแบบนี้"
เห็น่อยใจ

"โอเค เทอมหน้าผมจะทำคะแนนสอบให้ดีกว่านี้ล่ะกัน แต่วันนี้แม่
อย่าเสียงดังได้มัยเล้า >.<"

"ถ้าไม่ยอมให้ฉันเสียงดังก็ทำคะแนนสอบให้มันดีกว่านี้หน่อยสิ
เฮ้อ เห็นทีแกต้องเรียนพิเศษกับติวเตอร์ซะแล้ว"

"ผมไม่เอาติวเตอร์นะ แล้วคราวหน้าผมจะสอบให้ได้คะแนนดี ๆ เอง
แม่ไม่ต้องห่วง" พูดพลางทำหน้าจริงจัง

"อย่างแกนะเธอจะทำได้ ไม่รู้ละ ฉันตัดสินใจจ้างติวเตอร์ให้แกแล้ว"

"แม่!"

"ปิดเทอมนี้แกต้องอยู่บ้านเพื่อติวหนังสือ เข้าใจมัย"

"ผมบอกแม่แล้วว่าผมไม่เอาติวเตอร์ >.<" ยืนยันหนักแน่นสุดๆ

"ผลการเรียนแบบนี้ขึ้นไม่เอาติวเตอร์แกคงไม่จบมหาวิทยาลัยแน่"
นี่ก็แสดงเจตนาารมณั้สุด ๆ เช่นกัน

"โอ้แม่ครับ ผมจะตั้งใจเรียนแล้วจริงๆ นะ TAT"

"เลิกทำหน้าเหมือนจะโดนเอาไปฆ่าสักที ยังไงซะแกก็ต้องทำตามที่
ฉันบอก"

"โหย แม่อะ >3<" ชายหนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ ก่อนมองนาฬิกาที่
บอกเวลาหกโมงเย็น

...เห็นที่ตอนนี่คงพูดกับคุณผู้หญิงของบ้านนี้ไม่รู้เรื่อง แต่เอาเถอะ
นี่ก็ใกล้ถึงเวลานัดแล้ว เดี่ยวค่อยกลับมาคุยต่อก็แล้วกัน

"ผมไปก่อนนะครับแม่"

"นั่นแกจะไปไหน" ผู้เป็นแม่รีบถามเมื่อเห็นลูกชายตัวดีเอากุญแจรถ
มาหมุนเล่น

"ผมนัดกับเพื่อนไว้นะครับ บายครับแม่ ^O^" พูดจบก็เอานี้วีซีและ
น๊วกลางมาตะแคงหัวอย่างเท่ ประกาศกันไปเลยว่านี่แหละคือท่าประจำตัว
ที่ครีเอตมาแล้วอย่างซ้ำของ

"มิทซ์!!!"

8

สิ้นเสียงผู้เป็นแม่ หนุ่มหน้าตี๋ก็ใช้ประโยชน์จากขायาวๆ รีบก้าว
ออกจากประตูไปที่ 'แลมเบอร์กินี' รถสปอร์ตพันธุ์สีดำเป็นมันวาวรุ่นใหม่
ล่าสุดที่เพิ่งถอยออกมาได้ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงดี

ประทุนรถค่อยๆ เลื่อนเปิดออกช้าๆ ด้วยการกดรีโมตคอนโทรลเพียง
นิ้วสัมผัสเบาๆ และไม่นานเสียงล้อรถที่บิดไปกับพื้นก็ดังสนั่นพร้อมกับที่
ผู้เป็นแม่รีบวิ่งออกมาดูด้วยความเป็นห่วง

บรีนนนน...

"อัลโหล เคลวิน...แกสั่งมาร์ตินี่ให้ฉันแก้วหนึ่งดิ ฉันอาจไปซักรินดิงวะ"
หนุ่มตี๋พูดเสียงๆ ดวงตาหลังแว่นสีชา่อ่อนมีแววรำคาญกับสัญญาณ
ไฟจราจรที่แดงโร่ขึ้นมาฉับพลัน

(คุยกับแม่เรื่องคะแนนสอบแล้วอะดิ) ปลายสายพูดเหมือนหยอกล้อ
นั่นทำเอาหนุ่มตี๋ซักสีหน้าเปื้อนอาย

"เออ เรื่องแค่นี้เอง ทำซะใหญ่โต"

(ก็คะแนนสอบแกมันห่วยนี่หว่า) อีกฝ่ายยังไม่เลิกยั่วเย้าอย่างสนุกปาก

"เออ ใจ่แก่ง พวกแกมันอัจฉริยะกันนี่ --^"

(แล้วแม่แกว่าไงมั้ง)

"ก็ไม่ว่าไงหรอก แต่จะหาติวเตอร์มาประเมินให้ฉันวะ โคตรแข็งเลย
--*"

(เออ ก็ดีนี่หว่า)

"ดีตรงไหน เป็นแบบนี้ฉันก็เหมือนนกปีกหัก ปิดเทอมนี้ก็ได้ไป
เที่ยวกับพวกแกอะเดะ T_T"

(ช่วยไม่ได้โว้ย ว่าแต่แกจะมาถึงนี่กี่โมงวะ) สิ้นเสียงในโทรศัพท์มือถือ
หนุ่มตี๋ก็เหลือบมองตัวเลขตรงคอนโซลหน้ารถที่บ่งบอกเวลา ก่อนจะ
มองไปที่สัญญาณไฟจราจรแล้วจึงตอบ

"คงอีกสักพักแหละ ถ้าหลุดสี่แยกนี้ไปได้ก็ฉิวแล้ว"

(รับมาละกัน แค่นี้ละ)

ติ๊ด...

"เมมโม นี่แกซื้ออะไรมามากมายขนาดนี้เนี่ย" หญิงสาวหน้าหมวย ตาชั้นเดียวใช้เสียงสูงเมื่อเห็นเพื่อนสาวเดินถือของพะรุงพะรังออกมาจาก ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งย่านใจกลางเมือง

หญิงสาวที่ถูกเรียกว่า 'เมมโม' ค่อยๆ เดินมาขึ้นตรงหน้าด้วย รอยยิ้มน่ารักซีเล่น ดวงตากกลมโตหลังกรอบแว่นตาทรงกลมแสนเซ็กซี่ฉายแวว แห่งความสุข ริมฝีปากฉีกยิ้มกว้าง

"น้ำว่า แกก็รู้ว่าฉันได้งานใหม่แล้วนี่ ^^"

"ทำไมฉันจะไม่รู้ แกบอกฉันเป็นครั้งที่เก้าสิบเก้าได้แล้วละมั้ง" หรือ อาจครบร้อยครั้งแล้วด้วยซ้ำ - -"

"นี่แหละคือเหตุผลที่ฉันต้องมีเสื้อผ้าดีๆ ใส่ อีกอย่างลูกค้าของฉัน คราวนี้ก็รวยระดับคุณชายเลยนะจะบอกให้ ^^"

"ลูกค้ารวยเลยต้องใส่เสื้อผ้าดีๆ ว่างั้น"

"ก็แหม...น้ำว่าจ๋า ฉันอายุยี่สิบห้าแล้วนะ ต้องดูภูมิฐานหน่อยสิ" ไม่พูดเปล่า เมมโมยังเอาหัวมาเลื้อยๆ ที่หัวไหล่ของเพื่อนสาวอย่างหยอกล้อ เรียกเสียงถอนหายใจกับความซีอ้อนนั้นได้เป็นอย่างดี

"เฮ้อ แล้วทำไมแกไม่ซื้อแว่นตาอันใหม่เสียเลยละ ใส่แต่อันนี้อยู่ได้ ดูเซย ดูแก่ชะมัด"

"ก็บหมตพอดีนี่นา เอน่า~ เรื่องนั้นช่างฉันเถอะ แกลองดูรองเท้า หนึ่งนี้ดีกว่า ทายสิว่าราคาเท่าไร? ^^"

"หกพันแปด =_= " น้ำว่าตอบโดยไม่ต้องรอให้เวลาเดินล่องหน้าไป สักวินาทีเดียว ทำเอาเมมโมแสดงสีหน้าตกใจได้โดยทันทีเช่นกัน

"แกรู้ได้ไง อัจฉริยะจริงๆ O_O"

"ป้ายราคามันบอก (_ _)"

"- _!!"

"เมมโม แกซื้อของราคาแพงแบบนี้มาได้ยังไงกันนะ คูสิ ข้าวของ ทั้งหมดเนี่ยมันคุ้มกับค่าจ้างของแกมัย"

"ซีบ่นจิงน้ำว่า เอะเถอะ ยังไงฉันก็ซื้อมาแล้วละนา"

"ยะ! แต่ก็ยินดีด้วยนะจ๊ะ แบบนี้ต้องไปฉลองกันหน่อยแล้ว >_<"

10

น้ำว่าพูดอ้อมๆ

"โอเค ฉันเป็นเจ้าของมือเอง แต่ขอยืมเงินแกก่อนนะ" แหะๆ เงินหมดพอดี ^^!!

"แกนี่มัน! -_-^"

สิบเอ็ด สิบ เก้า แปด...

ตัวเลขสีแดงนับถอยหลังเป็นสัญญาณว่าไฟเขียวกำลังจะมาท่ามกลางสายตาแห่งความพอใจของหนุ่มตี๋ที่เตรียมตั้งท่าจะทะยานรถสปอร์ตสีดำคู่ใจไปเบื้องหน้า

"จะได้เวลาโบยบินแล้วลูกพ่อ ^^"

"เมมโม แกรอฉันก่อน จะรีบไปไหนล่ะ >_<!!"

"จะไฟเขียวแล้ว รีบๆ หน่อยสิน้ำว่า" หญิงสาวแสนเซยหันหน้ามาตะโกนบอกเพื่อนในขณะที่ตัวเองหัวของพระรุงพระรังเตรียมจะข้ามถนน

"มันอันตรายนะ แกไม่เห็นเหรอว่าไฟแดงมันเป็นเลขห้าแล้ว"

"อ๊ะ~! จริงด้วย ฉันฉันจะไปรอแกฝั่งโน้น รีบตามมาเร็วๆ นะ ^^"

"เมมโม!!" น้ำว่าร้องลั่นเมื่อเห็นเพื่อนสาววิ่งถือของพระรุงพระรังไปเบื้องหน้าโดยไม่ฟังคำเตือนของเธอ

ห้า สี่ สาม...

บรินนนนน

รถสปอร์ตสีดำพุ่งตัวออกด้วยความเร็วทั้งที่ไฟแดงยังไม่เปลี่ยนสีโดยไม่ทันสังเกตเห็นหญิงสาวข้างทาง

"กรี๊ดดด!"

"เฮ้ย!"

เอี้ยดดด

เมมโมหยุดเท้าตัวเองไว้ได้แต่ก็เกือบจะโดนรถสปอร์ตคันหรูเดี่ยวชายเสื้อของหญิงสาวล้มล้มได้ถึงด้านข้างของรถราคาเกือบยี่สิบล้านอย่าง

piano

นำหวาดเสียว ข้าวของในมือกระเด็นกระจัดกระจายไปทุกทิศทาง

ชายหนุ่มหันไปหน้าหล่อใสสไตล์ดีอินเทรนด์มามองอย่างรวดเร็ว
ดวงตาดำหลังแว่นสีขาอ่อนมองหญิงสาวเขม็งอย่างโกรธๆ ทำยารถสปอร์ต
เลื่อนถอยหลังด้วยความเร็วที่ทำให้หญิงสาวต้องสะดุ้งอีกครั้งพลาง
เปียงตัวหลบ

"นี่ป่า! อยากตายนักหรือไง ฮะ!"

"O_O"

"ที่หน้าที่หลังก่อนจะข้ามถนนหันดูตาม้าตาเรือชะมั่งเตะป่า =O="

อะไรนะ ปะ...ป่าเหรอ ไอ้เด็กหนุ่มหน้าดีนี่เรียกสาวสะพรุ้งอย่างฉัน
ว่าป่าเหรอ O_O^

"รู้มั้ยรถคันเนี้ยราคาเท่าไร? ทะเล่เหล่าแบบเนี้ยะวังจะไม่ได้แก่ตาย
นะคร้าบ -O-^"

"O.o"

"ให้ตายเถอะ! คนแก่สมัยนี้ (_ _^)"

บรีนนนนน

ไม่นานนักรถสปอร์ตพันธุ์ดุก็พุ่งทะยานจากไปด้วยความเร็ว ทั้ง
เมมไมให้ยื่นหน้าเอ้อ ตาโตด้วยความช็อกไว้ข้างหลัง

"เมมไม แก่ไอเคไช้มั้ย OoO!!" น้ำว่าวิ่งเข้ามาหาเพื่อนสาวด้วย
ความเป็นห่วงพลางละล้าละลักถาม

"O_O"

"เมมไม?"

"(O_O))((O_O)" มองซ้ายที มองขวาที...อืมมม ใครไม่มุ่งให้ตะ
อะ

"แก่ไอเคหรือเปล่า" เริ่มไม่แน่ใจ

=_=??

"กะ...กรี้ดดด ไอ้เด็กเหลือขอ!!!!" เพิ่งรู้ตัว - -"

12

หลังจากนั้นสิบนาที

"เลิกบ่นได้แล้วแก ไอ้เด็กนั่นไปไกลแล้วละ" น้ำว่าโพล่งออกมาก่อนที่เมมโมจะทำการตำราธาตอผสมกับการสาปแช่ง อาฆาตมาดร้ายไปมากกว่านี้ด้วยความโมโห แต่เท่าที่ได้ยินรู้สึกว่าจะไม่ได้โกรธที่ไอ้เด็กนั่นขับรถเฉี่ยวเธอ แต่โกรธเรื่องที่เขาเรียกเธอว่า 'ป้า' ต่างหาก

"จะให้ฉันเลิกบ่นได้ยังไงละ แกไม่ได้ยินหรือว่าไอ้เด็กบ้านั้นเรียกฉันว่า...ว่า...ฮึ้ย! อย่าให้ได้เจอนะ แม่จะกะชวกฟุ้งด้วยไม้จิ้มฟัน >()<" เธอให้เสียงตำตายเป็นทะเล

"แต่ฉันว่าแกคงไม่ได้เจอกับไอ้เด็กนั่นอีกหรอก เห็นรถที่มันขับมัยยะราคาเป็นสิบลบาท ล้านได้มั้งนั่น คนระดับพวกเรานะไม่มีปัญญาซื้อหรือหาก"

"ซี้ด! ฉันก็ไม่ได้อยากจะเจอไอ้เด็กนั่นนักรอก -*-"

"อืม แล้วแกเป็นยังไงมั้งละ ดีขึ้นหรือยัง"

"ก็โอเคแล้ว แต่ขายังสั้นๆ อยู่เลย ว่าแต่เก็บของมาครบหมดแล้ว ไช้มัย น้ำว่า"

น้ำว่าตรวจดูของเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่คิวเรียวยาวจะขมวดยุ่งเหิงถามขึ้น

"เมมโม แกซื้อรองเท้ามาสองข้างไช้มัย -*-"

"ถามอะไรนะ ใครจะซื้อมาข้างเดียวกันละ" คนยิงอารมณ์ไม่ได้ยังคงมากวนกันอีก --^

"แต่ที่ฉันเห็นนะมันเหลืออยู่ข้างเดียวนะ" น้ำว่าพูดพร้อมกับยกรองเท้าหนึ่งที่เหลืออยู่ข้างเดียวและสภาพเหมือนเพิ่งถูกล้อราคาแพงลิบล้อที่เกือบชนเธอเข้าเมื่อกั๊ตบไปเต็มๆ

TOT หะ...หะ...หกพันแปดของช้านนนนนน~!

ขณะเดียวกันรถสปอร์ตสีดำโตดเด่นก็จอดแน่นิ่งอยู่ในลานจอดรถของคลับ Hot Issue มิกซ์ดอหนายใจเสือกใหญ่ให้กับความชวยของตัวเองชนิดหนึ่งก่อนจะดับเครื่องและเตรียมจะเปิดประตู แต่แล้วหนุ่มตี๋ก็ต้องชะงักไปนิดเมื่อสายตาเจอเข้ากับวัตถุแปลกปลอมที่พื้นรถ

"อะไรนะ" ค่อยๆ เอื้อมมือไปหยิบมันมาถือไว้ในมือ "รองเท้าหนัง

piano

ของใครมาอยู่ในรถฉันนี่ -*-"

และแล้วความคิดก็ย้อนกลับไปถึงตอนที่เห็นสีหน้าซอกสุดซิดของผู้หญิงท่าทางเฉิ่มๆ ที่สวมแว่นทรงกลมหนาเตอะดูแล้วน่าตลกนั้นอย่างช่วยไม่ได้

"สงสัยของยัยบ้านั้นแหละ นี่แก! ทำไมต้องกระเด็นเข้ามาในรถฉันด้วยซะ เห็นแกเป็นเครื่องเท่าๆ แต่ก็แอบมีรสนิยมไฮโซเหมือนกันนะเนี่ย ^^" ชายหนุ่มพูดกับรองเท้ากลางยิ้มช้า ก่อนจะตัดสินใจโยนมันออกไปนอกรถอย่างไม่แยแสและลงจากรถไปด้วยอารมณ์ที่ค่อยดีขึ้นมานิดหนึ่งเมื่อคิดว่าเจ้าของรองเท้าข้างนี้คงกำลังเสียดายมันอย่างสุดซึ้ง

]

โลกมันกลมขนาดนี้เลยอะ!

คนอย่างมิกซ์นะหรือ ฮีๆ เคยกลัวใครที่ไหน จำเป็นต้องกลัวด้วยหรือไง -*-

รู้จักกันมั๊ย 'คุณชายแบดบอยแห่งมหาวิทยาลัยคิงส์คอรัว' ชาย...ผมนี่แหละคือหนึ่งในกลุ่มคุณชายแบดบอยล่ะ เดินผ่านเด็กยังแย่งอมยิ้มเด็กมากินได้หน้าตาเฉย เลวี่ซ่มั้ยล่ะ เริ่มกลัวกันแล้วล่ะสิ ^^

แล้วผู้หญิงตรงหน้าคนนี้นะ รู้จักมั๊ยว่าความร้ายกาจของผมนะมันเลวร้ายแค่ไหน อย่าให้ผมต้องแสดงความน่ากลัวออกมาให้คุณเลย แค่คิดก็กลัวแทนเธอคนนี่จริงๆ

กลัวแทนเธอ หรืออาจจะ

...กลัวเธอ TT^TT

"เข้าๆ แบบนี้จะออกไปไหน" งะ ถูกเห็นเข้าจนได้

"เอ่อ ผม...ผมจะไปเรียนนะครับแม่ ^^+"

"วันนี้ปิดเทอมวันแรก"

"^^!" แม่ผมเก่งที่หนึ่งเลย รู้ไปหมดทุกอย่าง >_<!!

"เอาของในมือแกมานี่ซิ"

14

คุณแม่พูดเสียงเรียบๆ แบบนี้ผมก็ชินนะสิ เลยได้แต่ยิ้มชินๆ ให้ก่อนจะแบมือข้างซ้ายออกมาต่อหน้า แล้วทำไมคุณแม่ต้องส่ายหน้าด้วยล่ะ ผมทำตามที่คุณบอกแล้วนี่นา >w<

"ข้างขวา"

"-_-!!" นั่นไง ผมบอกแล้วว่าคุณแม่ของผมเก่งที่หนึ่งเลย

...ให้ตายสิ เฮ้อ~!

"เอามา" คุณแม่พูดซ้ำอีกครั้ง มิกซ์ทำหน้าที่เหมือนจะกลั้นใจตายก่อนจะแบมือขวาออกมาข้างหน้า ปล่อยให้กุญแจรถสปอร์ตคู่ใจถูกแย่งไปไว้ในมือคุณแม่คนเก่ง

"เอาล่ะ ที่นี้แกก็กลับขึ้นไปรอบบนห้อง เตี่ยวตอนเก้าโมงตีวเตอร์ที่ฉันหาให้แกจะมาแล้วนะ"

"แม่คร่ำบ >,<"

"กลับขึ้นไปรอบบนห้อง" คุณแม่คนเก่งพูดพร้อมชี้มือก่อนจะย้ายประโยคสุดท้าย "เตี่ยวนี้!"

"แม่...คร่ำบบบ" ดูดีว่าเสียงของผมน่าจะอ่อนและอดอดอันแคไหน แต่สายตาคุณแม่ก็ยังคงหนักแน่นเหมือนเดิม

>.,< เกินไปแล้วนะ รู้มั๊ยว่าผมคือหนึ่งในกลุ่มคุณชายแบดบอยแห่งมหาวิทยาลัยคิงสจอร์จเซียนะ ผมโหดนะจะบอกให้ ฮึกกก เกินไปแล้วจริงๆ ผมไม่เคยกลัวใครด้วยนะ ฮึกกก TAT

แต่...ไปก็ได้ ที่ยอมกลับขึ้นห้องเนี่ยไม่ได้กลัวหรอกนะ แค...แสดงความกตัญญูต่างหาก (_ _)\

8.55 น.

แท็กซี่คันสีชมพูค่อยๆ แล่นมาจอดหน้าบ้านหลังหนึ่ง กำแพงสูงยาวสุดสายตาดับดับตัวบ้านเหลือให้เห็นความหรูหราเพียงหลังคาสีน้ำตาลเข้มที่ถูกต้นไม้ใหญ่ปกคลุมคร่อมริน

หญิงสาวสวมกระโปรงบานสีเดียวกับหลังคาบ้านลงมาจากแท็กซี่ช้าๆ ก่อนจะยึดตัวขึ้นเต็มความสูง เพื่อล่ายดอกแขนยาวที่พับแขนไว้อย่าง

15

piano

เรียบร้อยถูกมัดผูกเป็นครั้งสุดท้ายหลังจากที่ทำแบบนี้มาตลอดทาง
รองเท้าผ้าใบสีเทาแซมชมพูค่อยๆ เดินมาหยุดอยู่หน้าบานประตูใหญ่
ดวงตากลมโตหลังแว่นแสบเซยพยายามสอดสายดูรอบๆ

โอ้โฮ นี่บ้านนายจ้างของฉันหรอเนี่ย ใหญ่หรูหราจัง กำแพงเนี้ยว
ไปไกลขนาดไหนกันนะ ฮู้ววว 0.0

แต่เอ๊ะ! นี่ฉันมีทำอะไรอยู่นะ จะแก้โมงแล้วยังมาอะฮืออะฮืออยู่
ทำไมหน้าประตูบ้านเขาเนี่ย เซอะ! ใหญ่โตหรูหราแล้วไงละ ไร้อี๊ย...บ้าน
แบบนี้ฉัน (เดินผ่านซะจน) ชินแล้วล่ะยะ -3-

ก็อก ก็อก ก็อก

เงียบ

ก็อก ก็อก ก็อก

เงียบ (อีกครั้ง)

"หรือว่าไม่มีใครอยู่นะ --?"

แอ็ดดด

ประตูบานเล็กค่อยๆ เปิดออกเผยใบหน้าสงสัยของคนที่อยู่ข้างใน
หญิงสาวผู้เป็นแขกก็ยิ้มก่อนจะแนะนำตัว

"สวัสดิ์ค่ะ ฉันชื่อเมมโมะคะ เป็นตัวเตอร์ของคุณหนูของบ้านนี้ค่ะ
^^"

"อ่าคะ เมื่อกี้คุณเคาะประตูหรอคะ" ป้าที่เปิดประตูถาม ยิ้มอย่าง
ใจดี

"ค่ะ ^^"

"คือ...ทำไมไม่กดออดล่ะคะ"

0_0!! เออ ไซ้! แล้วเธอจะเคาะประตูทำไมละนั่น

"นั่นสินะคะ แฮะๆ ^^!!" อายเขามั้ย

"เชิญเข้ามาข้างในก่อนดีกว่าค่ะ คุณผู้หญิงกำลังรออยู่ ดินะคะที่
ป้าจะไปตลาดพอดี ไม่งั้นคุณคงเคาะจนมือหลุดแน่ๆ"

...แหม คุณป้าล่ะก็ (-///-)\

16

